

Henseende kunde uddanne sig paa forskjellige Steder, hvad heller ikke vilde være ønskeligt.

Udvalget kan ikke finde sig kaldet til at optage Spørgsmaalet til Drøftelse: om Tilraadeligheden i Kirkens Interesse af at forsøge en Genoprettelse af den kirkelige Tugt. Men i hvert Tilfælde synes det uimodsigeligt, at dette Spørgsmaal hører til dem, om hvilke en endelig Afgjørelse bør udsættes, indtil der høves et Organ, der som Repræsentation af Folketirken, Menigheder saavel som Geistlighed, har Bemyndigelse til at ytre sig derom paa Kirkens Vegne. Det kan neppe heller betragtes som givet, hvad der i Motiverne er forudsat: at enhver Bøgring ved at underkaste sig Kirkens Forfkrift om Børns Daab ubetinget maa betragtes som Opgivelse af Samfund med Kirken. Det kan tænkes, at en religiøs Betragtning eller Strupel laa til Grund for Bøgringen — af en saadan Bessaffenhed, at Kirken vilde finde sig forpligtet til at tilstede Undtagelse fra den almindelige Forfkrift. Lignende Overveielser have — som det sees af Landemodsacterne — bragt flere af Landemoderne til at udtale sig i lignende Retning, som det her er skeet.

Udvalget skjønner heller ikke, at der ved Udeladelse af den sidste Sætning i § 1 vil være forandret Noget i Virkeligheden, eller at Udeladelsen vil kunne være udsat for Misforståelse. Det er udtalt som „Forpligtelse,“ der uforandret paahviler Kirkens Medlemmer: „at lade deres nyfødte Børn døbe i Kirken inden den foreskrevne Frist,“ og heri ligger selvfølgelig en tilsvarende Forpligtelse fra Kirkens Side til at søge Forældrene tilholdte til at efterkomme dens Lov ved Anvendelse af de lovbestemte kirkelige Midler, forsaavidt som samme har fornødent Medhold i den kirkelige Praxis. Iffun formenes, at der, saafremt den positive Deel af Paragraphen udelades, kan være Grund til med større Bestemthed at udhæve det som en Forældrene „paahvilende kirkelig Forpligtelse“ at lade deres nyfødte Børn døbe, hvorimod de følgende Ord „i Kirken“ synes i denne Sammenhæng rettest at falde bort. —

Medundertegnede Jes sen, som ikke uforbeholdent har kunnet slutte mig til Udvalgets Fleertal, da jeg fremfor Sammes Forslag vilde foretrække:

at alene Ordene: „og Disciplin“ bortfaldd, istedetfor hele sidste Punktum af Lovforslagets § 1 — fordi deri vilde ligge en stærkere Udtalelse mod en Kirke-disciplin, om hvilken ei engang bestemtes, hvor den ikke maatte anvendes, — eller at der, istedetfor allerede nutidig Ophævelse af alle borgerlige Evangsmidler mod Forældrene, tilveiebragtes om muligt en midlertidig og begrænsende Bestemmelse, nemlig om de Tilfælde, i hvilke disse borgerlige Evangsmidler ikke maatte anvendes — fordi det synes betænkeligt paa een gang aldeles at ophæve disse uden at kunne sætte en antagelig Kirke-disciplin istedet, — eller, dersom denne Begrænsning ei stod til at erholde, at da hele Lovforslaget forkastedes — hvilket selvfølgelig kun vilde være en Udsættelse af Sagen, indtil et competent kirkeligt Organ vil være bragt tillive, hvormed det forhaabentligt ikke vil henstaae længe, og dog være en Udsættelse, som turde haabes at føre til nøiagtigere almindelig Opsyttelse af Begreberne baade om, hvad der skal forandres, og om de Midler og Veie, som rettest maatte blive at vælge istedet, —

tiltræder saaledes kun betingelsesviis den efterfølgende Indstilling, idet jeg ønsker nærmere at erfare, om denne dog har saadan Stemning for sig, at der vilde mangle Anledning til at stille Ændringsforslag efter mit ovenfor Ansydede. —